

[Poul Møller.]

op og byde den stadig højere lønninger, hvis staten ikke prøver at bringe sine igangsatte i overensstemmelse med den arbejdskraftkapacitet, der nu engang findes i samfundet.

De gentagne forsøg på at sanere landets økonomi ved at inddrage borgernes købekraft, således at staten førte en overskuds-politik, har ført til, at staten brugte overskuddet næsten lige så rask, som den trak pengene ud af borgernes lommer. Det er karakteristisk for den situation, vi befinder os i, at til trods for at staten i fjor fik omsætningsafgiften, der skulle anvendes til at give staten et overskud og underkaste befolkningen en købekraftsbegrænsning, står man i dag over for den kendsgerning, at staten ikke kan opfylde skatteaftalen uden at sikre sig andre indtægter, fordi man har brugt dette overskud i det kommende finansår, fordi man har ladet udgifterne stige så stærkt, at der ikke er dækning gennem de normale indtægter. I det kommende finansår vil, som det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnte, statens indtægter formentlig stige med omkring 1 milliard kr., uden bunden opsparing og med respekt for det forlig, der blev indgået mellem de fire partier i fjor; altså, med gennemførelse af skatteomlægningen og uden gennemførelse af bunden opsparing eller en forhøjelse af folkepensionsbidraget vil statens indtægter stige med 1.000 mill. kr.

Alligevel kan regeringen ikke trods denne stigning gennemføre forliget, fordi udgiftsstigningen ikke er holdt inden for denne milliard, men overstiger milliarden med omkring 700-800 mill. kr. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde i sin tale, at besparelser kan gå over gevind. Jeg kan trøste det ærede medlem med, at han eller hans regering løber ikke denne risiko. Denne fare er ikke den, vi først og fremmest står over for, og det er derfor, regeringen nu foreslår en bunden opsparing — ja, jeg vil snarere kalde det en tvangsopsparing, for det er jo ikke således, at opsparingen bindes. Jo, for sparerne naturligvis, men den bindes ikke for dem, der modtager den, for staten. Det er ikke fastslået, at disse penge skal være bundet, de skal anvendes for en stor dels vedkommende direkte til finansiering af statens

driftsudgifter og almindelige udgifter. Mit parti tror ikke på, at der kan komme nogen virkelig sanering af landets økonomi, så længe man ikke vil se i øjnene, at de offentlige udgifter i en tid med fuld beskæftigelse ikke kan og ikke bør forceres stærkere frem, end den økonomiske balance kan tåle det, så den ikke bliver slået i stykker. Hvis statens udgiftsstigninger ikke skal finde sted på bekostning af det private erhvervsliv, på bekostning af eksportproduktionen, på bekostning af eksporterhvervene, skal produktionstilvæksten i det kommende år udgøre 9 milliarder kr., for at udgiftsstigningen på 1.800 mill. kr. skal svare til den størrelsesorden, der hidtil har været mellem privat og offentlig foretagsomhed.

9 milliarder kr. skulle altså produktionsstigningen være, for at balancen kan oprettholdes, for at arbejdskraft ikke skal trækkes fra de producerende erhverv over til staten. Men der er jo ingen, absolut ingen, hverken det økonomiske sekretariat eller nogen minister, økonomiminister, finansminister eller statsminister, hverken nationalbanken eller de vise mænd i samordningsudvalget, der anser en vækst på 9 milliarder kr. for overhovedet at ligge inden for mulighederens grænse i det år, vi befinder os i. Man er tværtimod helt anderledes beskedene. Man vil være glad for en vækst på omkring 1-2 milliarder kr. Hvis vi opnår denne produktionstilvækst på 1-2 milliarder kr., er det imidlertid lige så klart, at det ikke går an, at staten beslægtlægger 1,8 milliard kr. til nye udgiftsstigninger, så der til rådighed for befolkningen til nye investeringer, til konsolidering og til forbedring af produktionsapparatet o. s. v. ikke bliver noget eller næsten intet tilbage.

Jeg har opholdt mig herved, fordi vi her i denne stadige offentlige udgiftsvækst finder forklaringen på den høje rente, som forhøjer vore produktionsomkostninger, og på den stadige undergravning af kroneværdien, der finder sted gennem et indkomstkapløb, som forøges af statens meget kraftige ekspansion. Vi tror derfor heller ikke, der kan komme nogen sanering ud af den helhedsløsning, statsministeren har foreslået, hvis en stigning på 1.800 mill. kr. i statens udgifter skal accepteres. Den må og bør holdes inden for de 1.000 mill. kr., som staten vil få i øgede indkomster, når